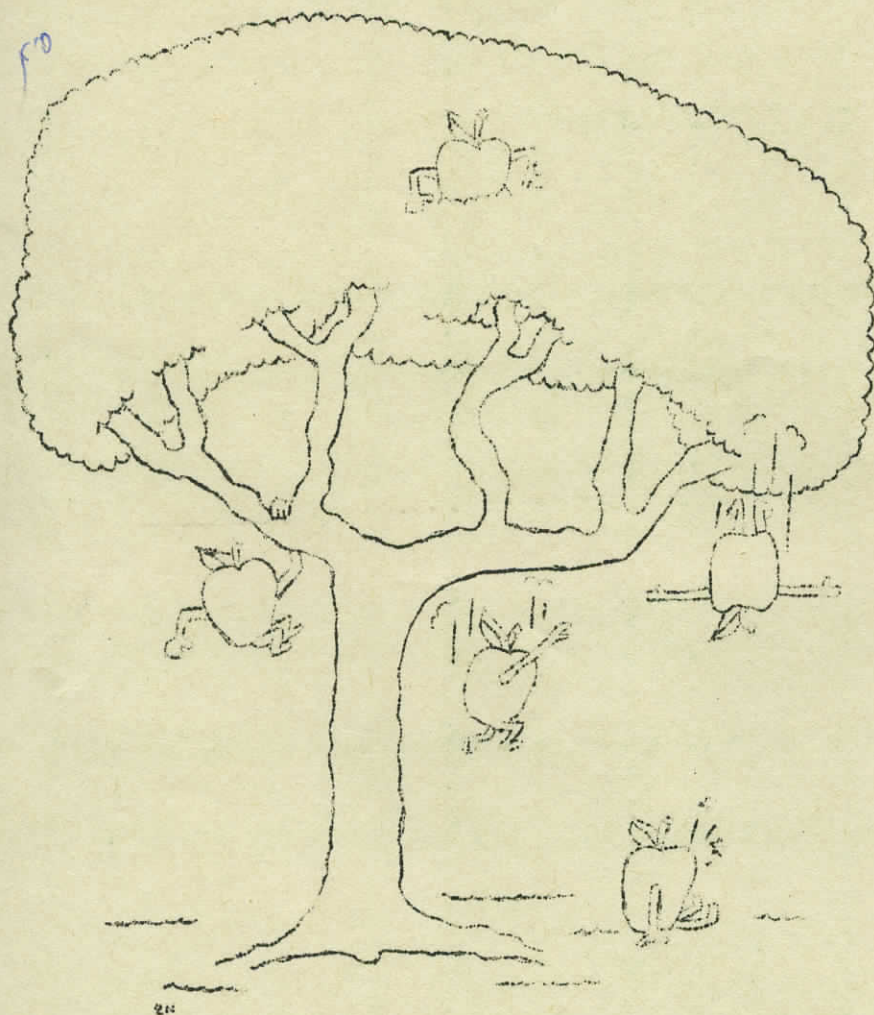

דברי הכפר

תפוחי העולם
התאחדו...

עונת הקט"ף הגיעה

דברי הכפר

מס' 473

כפר הנשיא

20.8.76

כ"ד באב תשל"ו

①

* * *		* * *	
ט ו ב *		מ ז ל *	
מרקסון	אזה	23.8	
הדר	אריאלה	-	
פרימוסט	ערן	24.8	
לוי	בלנש	27.8	
לופוב	רינה	29.8	

* * *		* * *	
שובל	ואורי	שרי	25.8
בן-חנוך	ואדם	אילזה	27.8

מה נשמע?

* השבוע הגיע לשולחן המערכת עותק ראשון של "מסעמן קבוצי" - ספר הבשול של הלן. הספר הוצא לאור במהדורה חדשה ומשופרת ע"י ברית התנועה הקבוצית בשיתוף עם ועדת התרבות ואפילו הטבחית הרצינית ביותר תוכל לחייך מאיוריו של מושיק המוכרים לנו מ"איגרת" ומ"מעריב". שמענו שנתקבלו כבר הזמנות מרוכזות לספר ממשיקים רבים - כנראה במגמה לעודד את כשרון היצירה, ולהבטיח שנה מתוקה לאניני הטעם. (פרטים על רכישת הספר אצלנו עוד יופיעו...) להלן.. ישר כח!

* לארנון ש. שסיים קורס קצינים בהצלחה - כה לחי!

* אחולינו להחלמה מהירה ושלמה (הפעם!) לאריאל ה. השוכב שוב בבית חולים ומשתדל להפטר ממחלת הצהבה. נקוה לראות אותך בבית בקרוב.

* כחלק של המחנוך המוצלח, הזמינו ילדי חצור את מארחיהם מכחת כנרת לבלות איתם יום בגני התערוכה. היה זה יום הנוער העובד והלומד ונפתחה גם עיר הנוער. כודאי נקרא תאור מפורט יותר בעלון המחנוך העומד לצאת לאור בקרוב.

* מעשה בארגז פנ-דבורה.....

כדרך הסקרנים בעולם, פתחו חבורת ילדים קטנים ארגז שעמד באפס מעשה בין בתי הקבוץ המאוחד. לתדהמתם פרץ ממנו זרם של דבורים רוגזות, שהחלו סובבות את הגבורים שלנו בזמזום מאיים. הכנופיה נסוגה מיד ומצאה מפלט בגן הילדים. נחיל הדבורים נצל את ההזדמנות לצאת לאויר החפשי, ועבר לגור בענף עץ. ואם הם לא מחו, הם גרים שם עד היום הזה. הקהל מוזמן לבקר, אך בהירות.....

ליל שבת - ב-9.00 בערב בחדר האב
רשמים ממסע ההשתלמות של אדי בנושא
השחיה באוסטרליה, ארה"ב וקנדה.
ספורים *שקופיות* *הקלטות* *סרטים*
אחוויות מהאולימפיאדה *אמפגשים עם בני משק*
כדאי לבוא

הבדירות

מי שהתעמל בעבר עם מיכאל בן-חנן ז"ל בגל א' דאז, וזחל ממסתו כשעליו רושם עז שאותו מיכאל ב-ח שוכב במטה עסיגריה וכוס קפה ומאלץ את אשתו לרוץ ולקפוץ לפי קצב דמיונו - אותו מתעמל חובב השואף לבריאות מושלמת מוזמן להצטרף אלינו בשעה 06.53 וללמוד חלוץ עצמ ללא דמעות.

הסדור נשמע פשוט מאד - יש שני מד"סים (השוכבים בודאי במטה באולפן גלי צה"ל עם כוס קפה וסיגריה..). אחד מפעיל את הפטיפון, תמיד מנגן מוזיקה עליזה, בו בזמן שהשני מקריא את הוראות התרגילים - וכאן הגענו לבעיה הראשונה: משום מה קצב התרגיל בדרך כלל אינו מותאם לקצב הנגינה! איך דבר, העיקר לשחרר שרירים ולחלץ עצמות... אותו בחורצ"ק המקריא הוראות מוגבל כנראה לתקציב מילים או זמן; בכל אופן הוא לא חוזר אף פעם על מה שאמר, ואם חס וחלילה לא שמעת טוב או שהצטרפת אחרי התחלת התכנית - אתה אבוד, חביבי!

דגש התכנית מושם על מקוריות, טריות ושבידת השעמום. יש תרגילים לכל סיפוס ולכל מצב - עז' כה עשינו: תרגילי מגבת, חר' כרית, חר' מזוזת הדלת, חר' כסא, חר' שרפרף, חר' איזומטריים ותרגילים שלא צריך לקום מהמטה.

לדעתי, זאת הזדמנות מצוינת למורי בי"ס (ואולי גם תלמידיהם אם לא הצטרכו ממילא לרוץ במהירות הבזק לאוטובוס ברגע האחרון) לנצל את הנסיעה לכפר בלום בבקר ולהגיע לכתה מלאים מרץ בגישה חיובית ובמצב רוח מרום... תארו לכם: הדגמה של התעמלות קליסתנית המונית מסב טובה דרך אגד והמשטרה ועד סבוב חצור (לפי לוח הזמנים של האוטובוס)....

אבל נחזור לראשית דברי: למה אני זורקת את הילדים מהבית? תבינו דבר אחד, אין להתביש ממצבים מגוחכים וכמובן מותר לילדים רכים להתפקע מצחוק מפתולי הוריהם הזקנים – זאת לא הבעיה.

זה ענין של לוגיסטיקה גרידא... בת אחת הצטרפה אלי כי היא התאהבה בקול הגברי של הקריין.
השניה הצטרפה אלינו כי היא אוהבת לרקוד. עד כה הכל טוב ויפה... אך מאז שהכלב גילה שיש אצלנו
HAPPENING מדי בוקר והוא נורא אוהב להיות מעורב בפעולות חברתיות, נעשה חדר ההתעמלות
שלנו/קטן יותר פתאם, ומאס שהחתול החליט שמה שטוב לכלב, גם הוא מוכרח לעשות נעשה המצב בלתי
אפשרי....

או. קיי. מי שרוצה להתחיל את היום בחיור וצחוק עליז - שלא ידליק את הרדיו - שירוצ' בקצב (בברכיים מורמות עד החזה כמובן) עד לחדר שלי ויהנה מבדור הנערך מדי בקר. כולנו מחעמלים, אני, שחי בנוח, כלב ענק וקפיצי וחתול ג'ינג'י - מילא, אני אומרת לכם, העיקר הבריאיות.

שׁוֹלְמִית

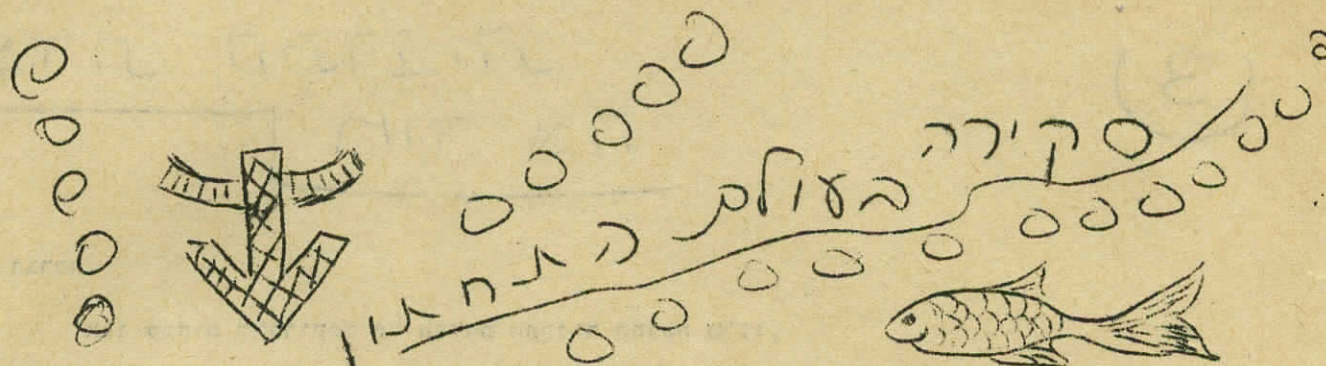
ביום ששי נסיים שבועיים של פעילות מוגברת בספורט, בדווח של אדי על מסעו. במשך ימים אלה ניסינו לעורר את החברים לעשיה בשטח זה ולהסם את חשומת הלב לכמה נושאים הקשורים לבריאות הנפש. יש לציין שמלכתחילה התלבטנו אם כדאי לקיים את הפעולה בחפשי הגדול, כשהחם בעצומו, מספר האנשים רב והכוחות מדולדלים! ברור לנו כעת, שבפעילות המעשית אמנם התאמתו החששות, כשמעט מאד אנשים נצלו את החדר הכחול, באו לפגישה השניה של כדור עץ. יחד עם זאת נהנינו מן הפעילות שהצליחה להחקיים ומכמה הרצאות מענינות. אנו מקוים שלגבי חלק מהחברים עוררה התקופה הקצרה מחשבה ודרכון לעסוק בספורט, לשמירה על בריאות הגוף והנפש.

* * * * *

יעל

[illegible]

4

14 גברים שזופים, חסונים ועצבניים מחכים למורה שידריך אותם על מעמקי עולם חדש וטורקז - עולם של בועות וצלילים עמומים.

עולם מסוכן לאלה שלא מכירים אותו! לכן, נשתדל לרכוש את הידע שיאפשר לנו לנוע דרך אותו טורקז בבטיחות וללא משקל.

מורה כזה, בודאי ידמה לאל יוני... טרח! הברנש הגיע! פניו לבנות כקמח, משקלו 51.5 ק"ג. והוא מעשן כנראה מבטן ומלידה... בכל אופן, הוא מוציא מדי רגע את וסת האויר מהפה, כדי שיוכל להמשיך ולעשן עד עומק של שלוש מטרים!

מצב רוחנו החל להשתפר... דחילק, אם טיפוס כזה יכול להתגבר על בעיות עולם הטורקז בעמקי לחץ, אולי גם אנחנו נוכל ללמוד להשתלט על הקשיים. יתכן גם, שלא הצטרכתי לוותר על תענוג העשן במשך שבוע ימים כשלב הכנה של הכשרת ראיתי למבחן....

המורה מדגים את התרגיל הראשון: זורק את מסכתו למים במקום הכי עמוק. (נכון - ב"עמוק"!) איך יוכל בן תמותה ממוצע לצלול עד עומק שכזה?)

אז, עם שלוק ארוך מהסיגריה, הוא צולל אל קרקעית הבריכה, מרים את המסכה, מרכיב אותה על העיניים, ועל ידי נשיפת עשן דרך הנחיריים, מסלק את כל המים מבפנים. (המסכה) כנראה, סוד צלילה מוצלחת הוא לשמור מספיק עשן כדי לנשוף אותו מהריאות בחזרתך אל פני המים.

שפן הנסיון הראשון היה דני נמלי. עם חזרתו אל עולמנו מכריז המורה "א". ככה זה... מקבלים ציון על כל תרגיל... סוף סוף מגיע חורי... אני זוכה ב"א". בחיי, אסור להרשות לאנשים כמו דני נמלי להשתתף בקורסים כאלה....

Buddy Breathing אין כאן מקום לפרט את כל התרגילים; אחאך רק את הדרמטי ביותר, שנקרא "נשימה זוגית" היא טכניקה המתאפשרת לך לחלק את מלאי האויר עם בן הזוג במקרה של תקלה בצידוד. עליך לנשום פעמיים ולמסור את פית האויר לבן זוגך, גם הוא נושם פעמיים ומחזיר אליך, וחוזר חלילה.

בת זוגתי הייתה הילרי א'; והתעוררה בעיה של הגיינה. אני טענתי שעלינו לשוּף את הפיה בין מסירה למסירה, ולדעתי סדור זה היה סביר למדי. אך עיניה של הילרי כמעט יצאו מארובותיהן כאילו לדעתה אני יצאתי מכלי. לאנשים פרימיטיביים אין מושג מהנזק שעלול להיגרם על ידי חידק אחד בלתי נראה לעין....

ארבעה ימים של תרגילים מרוכזים ושחיה חזקה, ושעות על גבי שעות של למוד התיאוריה הביאו אותנו אל סף ההתמוטטות אך טעמנו רק מקצה המזלג של תענוגות הצלילה....

עברנו משלב בריכת השחיה, והיינו כבר מוכנים לכריש, למדוזה, לתמנון, למערבולות מים ולמעמקי הים העמוקים ביותר. אור ליום ה' קמנו ממיטותינו הנוחות והחמות בשעה 0430, ועשינו את דרכנו בצעדים כבדים של חיות אקואטיות אל המכוניות שיקחו אותנו על כל צידודנו אל אתגרים של ממש.

דבין עצמו

שיח אהבים

- מותר לקשיש להצטרף לשולחן הצעירים בקושי?
- אם אתה מוכן לא להשתמש במילים בעלות חמש הברות ולא להתייז דיסה לכל פינות השולחן תפאדל.
- אגב, איך מגדירים קשיש?
- לפי הגדרה אחת "זוחל על ארבע", לפי דעה אחרת "הולך עם קביים כדי שיקומו בשבילו באוטובוס". ולפי הגרסה המקובלת עלי "עוד רודף אחרי בנות אבל לא זוכר למה".
- רק האחרונה נשמעת לי: הראשונה מתאימה לג'וק שהיה מעורב בחאונת דרכים והשניה מגדירה יפה את המושג "אשליה". מה דעתכם על פסטיבל האהבה שנפל בגורלנו.
- זאת המתכונת המתאימה לצעירים - יד קלה, בנות יפות המנערות את אבריהן באור פסיכודלי או פסיכוסומטי למוסיקה המושרת ע"י זמר שנאנח כאילו סובל מצרבת; ולקנוח סעודה סקט'ש תחילי הלועצ על כל מוסכמות האהבה המרובעת.
- אם מותר לאחת השייכת למין הנקרא "יפה וחלש" להביע את דעתה, אני חושבת שהגיע הזמן שנפסיק את ההצגות המפוקפקות המגרות בחשק העייף של הגבר, ואם צריכים להציג משהו המביע אהבה נעמיד על הבמה ארבעה גברים חשופי חזה שעיר, נוספי זעה, ומרוחי זבל אורגני שירקדו לצלילי המנון צה"ל המנוגן ע"י תזמורת כבאי ראשון לציון.
- ידעתי. מתחילים בשיחה על רמה ומופיעה האשה שמיד מוציאה אויר מן הצמיגים. והכל מתוך קנאה - לפי פרויד - מפני שהיא לא מסוגלת לגדל שערות על החזה.
- אגיד לכם את האמת, השתעממתי, צחקתי והתביישתי חליפות. רמה אינטלקטואלית לא היתה ואני מתנגד לכל דבר המציג את האהבה כמזרון בחדר חשוך כשהאווירה נוצרת ע"י קצב מטמטם וכשהכל מסתיים בלחיצת ידיים, "אני מאד נהניתי ואני מקוה שלא התאכזבת, להתראות בנפאל"!
- עזוב שטויות. אל תאמר שלא עשית אותו הדבר כשהיית צעיר!
- אולי כן עשיתי, אבל לא קראתי לזה "אהבה". אחרי פחות המושג הזה שארע בעשור האחרון, מי בכלל מסוגל להתייחס למשפט "והתחתנו וחיו יחד באושר כל ימי חייהם".
- זה היה סיום טוב לספורי ילדים אבל סבא, אם לא שמת לב, זה כמעט סוף המאה העשרים.
- טוב, למענך אני מוכן לתקן, "התחתנו וחיו יחד כל ימי חייהם - לפעמים רבו, לפעמים עצבו, לפעמים הציקו זה לזאת, התנסו בצער גדול בנים, וגם אהבו...."
- קלקלתי לי את התיאבון. ואני דוקא רציני לספר לכם על ספר שקראתי "ודויושל נזיר מדבר יהודה" נו אולי נדבר על נושא בטוח כמו "קליטת בנים"...

פתרון ישן לבעיית מסיבת בר מצוה

שח לי האקונום שבאותו ערב מסיבת הבר מצוה האחרונה, הוא הכין מזון ל-1200 (!) סועדים. וכל ההכנות, ומאמצים, ותכנונים, וכאבי ראש ואבוד עתונות שהיו תוצאה מזה.. האם אין דרך אחרת? יש פתרון ישן נושן והוא שכל בר מצוה שהוא או הוריו חפצים בעלייתו לתורה, יעשה זאת בשבת הקרובה ליום הולדתו כמנהג היהודים מימים ימימה. גם כעת, כשעדיין אין בית כנסת במשק, ניתן לעשות זאת במועדון וכיון שישתתפו מוזמנים וידידים מבית ומחוץ לא יחסר מניין. המשפחה תוכל להזמין את כל ידידיה מבחוץ מבלי לחשד שנוכחות שבעים, שמונים מוזמנים תגרר זעם חברים (שבמסיבה הענקית סובלים מדוחק והרגשה שאין הארוע שייך להם כבר).

(6)

11 18 אכסר

שמחתי לראות על הלוח את המודעה על משפחה שבאה לבקר ומוכנה למסור את דירתה בירושלים למשפחה במשק. חשבתי שחבל שהמועד איננו מתאים לנסיעת משפחה לירושלים.

נוח יותר למארחים במשק כשיש להם מקום לאורחיהם. נוח יותר למשפחה המבקרת, שיש להם בית ואינם צריכים לשבת בבית מארחיהם כל היום. ולא רק נוח לחבר שמשתמש בדירה בעיר, כי אין לו כסף ללון בבית מלון - אלא יחכן שזאת הדרך היחידה שחברים שאין להם הורים בארץ, יכולים לנסוע העירה כמשפחה שלמה.

יש כאלה, שאומרים שכך היינו מעודדים יותר מדי אורחים, אבל אני חושבת שאורחים באים לבקר בין כה וכה. יש להם חברים במשק, ולרוב חברינו יש ידידים בעיר והם רוצים שיבואו לבקר במשק כי כך נוח לחברים לבקר אצלם בעיר.

אינני מציעה שנעשה פרסומת בעתונות, חס וחלילה, אבל אולי בין החברים נוכל לארגן מדור לחופשות בכונה להקל על חברינו כך, שיוכלו לנסוע בלי הוצאות גדולות.

בח-שבע

בנינינו לבין עצמנו (המשק)

המסיבה המשותפת לכל בני המצוה תיערך אד באמצע השבוע ולא נצטרך לדאוג ללינת המונים. די יהיה לנו אם למסיבה זאת נשלח הזמנה כללית לאותם משקים שבהם מצוים חברינו שתמיד באים לשמחותינו. לערב המסיבה, כשהדגש בצדק, מושם על עבודות בעלי המצוות והצגתם לנו בכבוד קל. מוטב שלא נגיע לתחרות עם מסיבות בר מצוה וכלולות עירוניות שבהן העיקר הוא הזלילה ולעזאזל עם המסיבה.

אריק

7

ה'נ"א
א'תש"א

הזמנים מכפר הנשיא פרי עטה של רותי קרון, בת דב ואבלין קרון, שהיו חברי משק עד
סוף 1951.

אבא ואמא היקרים!

כבר עברו מספר שבועות מאז שהגעתי לכפר הנשיא, והגיע הזמן לגבוש רשמים וסכום ביניים.
בעצם נכתבות שורות אלו בתל אביב הגדולה והסואנת, ואני מחכה לרגע בו אוכל לסגת מהכרך ולחזור
לשקט ולשלוה של הקבוץ שלנו.

הרגשתי כמו בח בית כמעט מההתחלה; בעבר, שיננחם לי את "אגדות ההכשרה והימים ההם" עד
שחברים רבים, ובמיוחד המקום עצמו, היו מוכרים לי, במידה מסוימת, קשה לי להכיר את "דב ואבלין"
שמספרים עליהם כאן; כאילו שהם אנשים ששייכים לאגדות 1948 - ורחוקים מאד מההורים שלי
במציאות של היום. באותה מידה "כפר הנשיא שלכם" אינו המשק שאני מתחילה להכיר. יום אחד ירדנו
למנסורה. איכשהו הרגשתי שמקום זה שייך לכם יותר מהקבוץ בצורתו העכשוית, שכלל לא התקיים
כשאתם הייתם כאן - אך מנסורה מדברת אליכם בדיוק כפי שהיא מדברת לוחיסי המשק.

בהתחלה החלפתי מקומות עבודה כמעט כל יום, אז עבדתי במשך שבועות מספר בפרדס האבוקדו.
לדעתי, מוטב לעבוד בקבוצה קטנה, כי כך קל יותר להיקלט, לעומת המתנדבים מן השורה, שלא
מתרשמים ולא משאירים רושם במיוחד, אני הרגשתי שתרמתי משהו לקבוצה זו ולא סתם מיציתי חוויות
מהקבוץ וביליתי כאן חופש נעים. הפרדס מרוחק מהקבוץ, ואנו מבלים את כל היום שם; בנסיעה חזרה,
כשאפשר לראות את הבנינים הסמוכים לער המשק, אני יודעת שכמעט הגענו "הביתה". אבל האם הוא
באמת "הבית"? להבדיל מרוב המתנדבים שהגיעו באקראי לכפר הנשיא, ולא כמו בבקורנו המשפחתי מלפני
שנים רבות, אינני מסוגלת להגיע לבלות ולהסתלק בחום תקופת הקיץ. לא רק האנשים, אלא גם המקום
עצמו שואל אותי איפה אני שייכת - לאנגליה או לישראל, לעיר או לקבוץ? איפה שייכים היהודים בכלל,
ואני? פרט כבת משק ברוח? יתכן שהזמן יעשה את שלו, ורק אז תתברר החשובה.

לפני בקורי, הטרידה אותי במקצת הגישה האפשרית של חברי המשק, ולמרות הצהרותיהם שאין לשפוט
חברי משק לשעבר, אני מרגישה (או מדמינת לעצמי?) לפעמים את מורח הרוח המאפיינת גישת רוב אזרחי
ישראל ליורדים. למרות זאת, יש לנו רושם שכפר הנשיא מקבלת מתנדבים בצורה יפה יותר מרוב
המשקים. אני בכל אופן הרגשתי בבית, במיוחד אצל חבריכם הקרובים יותר - על אף שהקשיתי עליהם
לקשור אותי אתכם! אינני נוטה לשבור דברים, וגם לא שרה LIEDEER בכל הזדמנות. כאן שומעים
הרבה אנגליה, אבל אני מדברת יותר עברית ממה שציפיתי, כך שאינני שוכחת איפה אני נמצאת.
גם לא אוכל לשכוח או להתעלם מהשפעת שבועות אלה עם חזרתי לאנגליה. אולי זה יתן לכם מושג
כלשהו על התרשמותי מכפר הנשיא.

שלום ולהתראות

רותי

13.7.76

ד ו ד ל ו י הפדרציה הבריטית פנתה בבקשה למשק לשחרר את דוד ל. ליומיים בשבוע לעזרה בקליטת עולים חדשים מארצות המערב באזור צפת - כרמיאל. הוחלט: להענות בחיוב.

ה ר ו ל ד ו י יצטרף לצוות הפלחה בחנאי שבזמן קטיף הכותנה יעבוד במידת הצורך בענף החולה.

פ ו ל ב המחלקה הטכנית של התנועה ביקשה שחרור של פול כדי לחזור לעבודה בתור אדריכלות פנים. למעשה קיימת החלטה שפול יחזור למחלקה אחרי מסירת שנה בענף במשק. פול עבד בנגריה מאז שהוא חזר מההשתלמות שלו בחו"ל. הוחלט: להענות בחיוב.

י ש ר א ל ה בגלל סיבות אישיות ישראל מבקש להפסיק את עבודתו בתור משווק במפעל ולחזור לעבודתו בקואופרטיב. אחרי ברור במפעל בו הוחלט לקבל את הפניה של ישראל הוחלט בועדה לקבל את הבקשה של ישראל לחזור לקואופרטיב של הגליל העליון.

ק ו ר ס ל ר כ ז י ע נ פ המזון הוחלט דוד ד. יצא לקורס רכז ענף המזון במדרשת רופין בתחילת אוקטובר.

ח נ ה מ חנה ביקשה להשתחרר מעבודתה במפעל. הוצע שחנה תעבוד במטבח.

ס נ ד ל ר הסנדלר יצא לפנסיה אולם המשיך לעבוד ב-1/2 משרה. כרגע הוא חולה ויש סברה שהוא לא מסוגל להמשיך בעבודתו. רוח נ. ביקשה אשור לחפש סנדלר אחר, כי היא אינה מסוגלת לעמוד בלחץ עומס העבודה.

ה ח ל פ ת ד ו ד ד. בתור אקונום הוחלט להמליץ על הלן להיות המחליפה של דוד בזמן השתתפותו בקורס לרכזי מזון במדרשת רופין.

מ א י ר ר מאיר הסכים להיות מרכז אולפן למחזור הבא של האולפנים אצלנו. האולפן הבא מתחיל בתחילת נובמבר.

לא פקששם. תערוכת מכון האמנות בתל חי (סניף כפר הנשיא) נדחתה שוב
אנו מקווים שהיא תחקיים השבוע - פרטים סופיים יופיעו בלוח המודעות